

Vrouwen in de Bijbel

de 'zondares' Lukas 7:36-50

Het lijkt of wij hier – met eerbied gesproken - toeschouwer zijn van een eenakter met slechts enkele personages en weinig tekst. Het decor is de woning van Simon, één van de nauwgezette Farizeeërs (Hand.26:5b). We zien een maaltijd waar Simon gastheer is en Jezus van Nazareth gast, met mogelijk nog enkele anderen (:49). Van discipelen wordt geen melding gemaakt. Het valt op dat Simon de gebruikelijke oosterse gastvrijheid achterwege laat.

Meteen al aan het begin komt – ongenodigd - een vrouw binnenlopen. Ze loopt rechtstreeks naar Jezus die aan tafel aanligt, blijft huilend bij zijn voeten staan, terwijl de tranen over Zijn voeten stromen. Dan droogt ze die voeten met haar haren af, kust ze innig en langdurig (:45) en zalft ze met balsem uit een albasten fles die ze bij zich heeft. Tot dan toe wordt er niets gezegd, maar ieder denkt er overduidelijk het zijne van.

Wie is die vrouw en wat brengt haar hier?

Simon blijkt haar te kennen. Zij staat in de stad bekend als zondares. Jezus schijnt dat niet te weten, want Hij ondergaat alles zonder een spoor van afkeer. Voor Simon is het duidelijk: deze Jezus is geen profeet, want dan zou Hij weten wie deze vrouw is. Maar als Jezus gaat spreken, richt Hij zich tot Simon en blijkt Hij wel degelijk een profeet te zijn die de gedachten kent. Hij vertelt een gelijkenis over een schuldeiser en twee schuldenaars. Van beide schuldenaars wordt de schuld vergeven. Wie zou de schuldeiser het meest dankbaar zijn en hem de meeste liefde tonen? Simon weet het: Degene met de grootste schuld. Dat is dus duidelijk.

De vrouw compenseert met haar hartverwarmende liefdesdaad datgene waarin de kille Simon tekort schoot. Zij gaat haar gang zonder zich aan de mannen om haar heen te storen. Leer haar de mannen kennen! Ze heeft inmiddels met velen te maken gehad en kent de blik in hun ogen: meestal begerig, vaak ook veroordelend. Maar deze Man is anders en kijkt anders. Van Hem is bekend dat

Hij eet met tollenaars en zondaars (:34). Hij spreekt over genade, liefde en vergeving. Op welk moment vonden Zijn woorden weerklank in haar hart? Ze weet zelf drommels goed hoe haar leven eruit ziet, hoe schuldig ze is. Ze hunkert naar datgene waarover Hij spreekt. Haar hart vloeit over van liefde voor deze Man en ze zoekt naar een gelegenheid om die liefde tot uiting te brengen.

Liefde

Als het gerucht gaat dat Hij is uitgenodigd bij een farizeeër bij haar in de buurt, aarzelt ze geen moment, maar stapt rechtstreeks op haar doel af. Wat mensen denken of zeggen en dat zij regels overtreedt - ze lapt alles aan haar laars. Liefde is haar enige drijfveer.

Bescheiden knielt ze neer bij Zijn voeten, waar de stortvloed van tranen uitdrukking geeft aan wat in haar leeft. Nooit heeft een man deze emoties bij haar teweeg kunnen brengen. Ze durft pas op te kijken als Jezus zich tot haar richt met de woorden: 'Uw zonden zijn vergeven. Uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede.' En terwijl de andere gasten zich het hoofd breken over de vraag wie deze persoon wel niet is dat Hij zonden kan vergeven, verlaat de vrouw het huis met opgeheven hoofd en een jubelend hart. De geur van de olie in haar haren is het bewijs dat ze niet gedroomd heeft.

Onze tijd

Vind je het te vergezocht als ik de lijn doortrek naar onze tijd? Er kunnen allerlei wetten en regels zijn die ons beperken om (m.n. gezamenlijk) uiting te geven aan de liefde voor onze Heer en Heiland. Van deze vrouw kunnen we leren om creatief te zijn. Zij kwam en stortte al haar liefde uit over de voeten van de Heer (de afstand tussen hoofd en voeten is anderhalve meter). Als wij ons realiseren hoe groot de schuld was die Hij ons heeft vergeven, op welke manier geven wij daar dan (gezamenlijk of alleen) dagelijks uiting aan?